UN CIOCĂNIT, UȘA SE DESCHIDE, ȘI APARE... GABORAȘ!

Timișoara, 8 ianuarie 1971. Ger și viscol. Prima zi de lucru a lui **Tache Macri** la C.F.R. La ușa cămărușei sale de la casa de oaspeți a feroviarilor mereu ciocănește cîte cineva: jucători, conducători ai clubului timișorean, simpatizanți ai C.F.R.-ului. La un moment dat, după un alt ciocănit, ușa se deschide și apare GABORAȘ. Refac mintal „cariera" lui: U.T.A. — „U" Cluj — „U" Craiova — C.F.R. Timișoara. De peste tot, cum a venit așa a plecat, lăsînd în urmă regretele prietenilor de pahar...

Așadar, apare **Gaboraș. Macri** nu-l cunoștea:

— Cine ești dumneata?

— Gaboraș!

— Aha! Și?

— Am primit dezlegarea. Dar aș vrea să mai joc... N-am unde în altă parte...

— Ai primit dezlegarea, zici! Bine. Vino mîine. Ai unde dormi în noaptea asta?

— Nu!

— Vei rămîne aici, cu mine, la casa de oaspeți.

. . . . . .

Timișoara, 27 iunie 1971, ultima etapă, ultima zi a lui **Macri** la C.F.R. Mă aflu la aceeași casă de oaspeți. **Tache** e plecat cu echipa. Un ciocănit, ușa se deschide și apare... **Gaboraș.** Mai zvelt ca astă iarnă. Cu o sacoșă în care se ciocneau niște borcane de iaurt, goale.

— Nu ești cu echipa?

— Nu joc azi. Am o infecție la un picior. Nu vedeți? Mă duc să iau iaurt. N-am umblat în viața mea după așa ceva.

— Ai avut ghinion în returul ăsta...

— A avut echipa; eu, într-un fel, nu.

— ?!

— Cu mine în poartă tot returul, nu cădea! Mă adusese nea Tache într-o formă grozavă. Dar a venit minutul acela din meciul de la Craiova, primul din primăvară, și mi-am rupt mîna. Zece etape am lipsit. Nu trebuia să joc nici la Pitești, dar s-a accidentat Korek. Așa era cu echipa de juniori la Alba Iulia, iar eu fusesem trecut pe foaie, simbolic. Și pînă la urmă a trebuit să intru pe teren, deși nu eram „gata". La Ploiești am apărat o repriză, dar am ieșit. Mă lovise Ciu-

GABORAȘ

pitu tot la mîna betegă.

— Și cum poți spune că n-ai avut ghinion?

— N-am avut fiindcă l-am cunoscut pe nea Tache. El m-a făcut om. Pînă la dînsul... Trei ani la Cluj și alți trei la Craiova, am băut. Am băut, cred, o budană mai mare decît cariera asta. La Craiova, așa cum eram îmbrăcat duminica, după meci, așa veneam și la antrenamentul de marți. Nu mă dezbrăcam. Miercuri, iar la băutură. Joi, eram așa și așa. Acum, uite — arată sacoșa — cumpăr iaurt! Nea Tache m-a împăcat și cu nevasta, Rodica. Cînd eram la Craiova am trimis-o la părinții ei. Mă stinghereau. Am început trei facultăți, la Cluj și la Craiova, m-am lăsat de toate.

— Și cum a reușit Macri să te schimbe?

— Nici eu nu îmi dau seama. Că m-a făcut să munceso ca niciodată în viața mea. Prima dată cînd m-a sculat la 6 dimineața, nici nu știam ce să cred. Parcă îl aud: „Gaboraș, hai!". Afară era viscol. „Unde?". „La antrenament!". „Păi e întuneric, nici mingea nu se vede!". „Pentru reflexe". Și am plecat la antrenament. I-am spus: „Nea Tache, altădată, la ora asta, ieșeam din cîrciumă!". Azi la 6, mîine la 6, ne ieșiseră vorbe că bem împreună, fiindcă aici, pe lîngă gară, sînt restaurante care se închid la 6 dimineața.

— Acum ce ai de gînd? Că nici la C.F.R. n-ai avut noroc.

— Îmi pare rău că pleacă nea Tache. E singurul antrenor care mi-a umblat la inimă, a știut să aleagă ce-i bun din mine. M-a făcut să aruno pleava. Nu mai beau. În tot returul n-am dus paharul la gură. Am 25 de ani. Vreau să dau examen la Facultatea de educație fizică și cred că și ca portar voi mai fi bun de ceva.

După cîteva minute de tăcere, **Gaboraș** se ridică Borcanele zăngăniră din nou.

— Unde te duci?

— Nu v-am spus? Mă duc după iaurt. Apoi, merg la gară. O aștept pe Rodica!

Mircea TUDORAN

„M-AM LĂSAT DE FOTBAL CHIAR ÎN ZIUA MEA DE NAȘTERE!"

„Oană", așa cum l-au poreclit încă din copilărie prietenii, își amintește cu regret data la care a îmbrăcat pentru ultima oară echipamentul vișiniu al clubului F. C. Argeș. **„Dacă n-ar fi fost nea Titi Teașcă atît de pretențios, poate că mai prindeam doi-trei ani de fotbal. Așa însă, la 7 aprilie 1968 a trebuit să pun ghetele în cui. Spunea că sînt mijlocaș demodat. Știu eu? Poate că avea dreptate. Cu toate că nu-mi aduc aminte să fi ieșit vreodată de pe teren cu tricoul uscat. De atunci m-am dedicat numai activității profesionale, pe care o îmbrățișez cu toată pasiunea, așa cum am îndrăgit și fotbalul."**

Exemplu de conduită atît pe teren cît și în viața extrasportivă, maestrul sportului ION ȚÎRCOVNICU, căci despre el este vorba, a făcut cunoștință cu primele „slove" ale fotbalului pe șoseaua Olteniței, prin împrejurimile stadionului Constructorul. Împreună cu frații **Smărăndescu,** mingea de cîrpă confecționată din ciorapi și umplută cu talaj, nu cunoștea o clipă de odihnă. Abia cînd se lăsa întunericul cei trei întrerupeau joaca și o luau spre casă unde, pentru genunchii zdreliți, își primeau cuvenita porție de mustruluială din partea părinților. Într-una din zile, trecînd pe acolo, antrenorul **Gică Stănculescu** a pus ochii pe Țîrcovnicu, spunîndu-i: **„Pustiule, nu vrei să joci într-o echipă adevărată?"** Și cum răspunsul nu putea fi decît afirmativ, iată-l pe prichindelul blond, la 15 ani neîmpliniți, intrînd pe poarta stadionului Constructorul. Sub îndrumarea antrenorului **Bacinschi** „prinde" repede echipa în care joacă alături de **Mindru, Florea Virgil, Stănilă** și alții. După un an se transferă la Flacăra roșie avîndu-l antrenor pe **N. Gorgorin.** Este foarte repede selecționat în echipa națională de juniori din care nu mai lipsește pînă în 1956. La Viitorul și Progresul C.P.C.S., unde îi are antrenori pe **T. Ionescu** și **C. Teașcă,** joacă împreună cu **Bodo, Ene II, Nae Georgescu, Copil III, Boceanu, Neamțu, Bükösi, Vaida, Ghibea** și **Gram.** Cînd împlinește 19 ani este solicitat de antrenorul **Gică Nicolae** la Progresul București. Deși foarte tînăr are ocazia să joace a-

ȚÎRCOVNICU

lături de **Ozon, P. Moldoveanu, Gică Andrei, Blujdea** și **Mișu Smărăndescu.** Anul următor apără culorile echipei Dinamo Brașov care-și mută mai tîrziu sediul la Bacău.

Cele mai mari satisfacții le cunoaște însă o dată cu venirea la Dinamo București, echipă cu care cîștigă, între anii 1961—1964, de trei ori consecutiv titlul de campion. Nelipsit din formație în toată această perioadă își pune în valoare talentul alături de **Datcu, Uțu, Popa, Nunweiller III, Ivan, V. Alexandru, Nunweiller IV, Pircălab, V. Anghel, Varga, Ene II, Eftimie.** Tot în acest timp este selecționat și în echipa națională.

Din 1965 noua s-a echipă se numește F. C. Argeș. Aici, după cum afirmă **Tîrcovnicu,** cunoaște una dintre cele mai plăcute amintiri; împreună cu **Dobrin, Ioachim Popescu, Radu, Pop, Olteanu** și ceilalți ajunge pînă în turul III al „Cupei orașelor tîrguri", unde piteștenii sînt eliminați de Dinamo Zagreb care avea să-și adjudece trofeul. La polul opus se situează momentul cel mai puțin plăcut din cariera oricărui fotbalist: data la care a părăsit stadionul amintita zi de 7 aprilie 1968, care coincide cu ziua sa de naștere!

Astăzi, la cei 36 de ani, ION ȚÎRCOVNICU este cu inima alături de tînăra generație. Marii lui favoriți sînt **Dumitrache, Dinu, Dumitru, Iordănescu, Tătaru, Năstase. „Ca fost jucător vreau să le amintesc acestor talentați băieți, că fără modestie, perseverență în pregătire și multă, multă pasiune nu vor putea progresa pe măsura calităților de care dispun. Munca fără menajamente și renunțarea la unele satisfacții minore trebuie să-i călăuzească pe cei ce vor să devină cu adevărat jucători de clasă. Sînt principii pe care și eu le-am respectat cu strictețe la rîndul meu și de la care nu mă voi abate nici atunci cînd — poate — voi fi chemat să ajut la creșterea viitoarelor cadre de jucători. Și ce mult aș dori ca aceasta să fie tocmai în cadrul clubului Dinamo, de care mă simt legat pe viață!"**

Gheorghe NERTEA

MEDIC-ANTRENOR-PEDAGOG...

Un fluier scurt, strident, pune capăt emoțiilor. 15 000 de spectatori aplaudă în picioare rămînerea C.F.R.-ului din Cluj în prima divizie a țării. Se aprind torțe. Jucătorii echipați în vișiniu se îmbrățișează epuizați. Sînt clipe de descătușare totală, cînd gesturile devin spontane pline de semnificații adînci. Cojocaru, Fanea, Țegean aleargă spre vestiare arborînd pe chipuri surîsurile izbînzii. Un singur om pare abătut, copleșit.

Doctorul CONSTANTIN RĂDULESCU se ridică încet de pe banca rezervelor, trecîndu-și palma peste față, de parcă ar fi vrut să îndepărteze o vedenie nedorită. Unul dintre jucătorii de rezervă i se aruncă de gît, așa cum fac copiii atunci cînd părinții le îndeplinesc o dorință. Apoi îmbrățișările îl poartă spre cabina C.F.R.-ului. Ochii jucătorilor se întorc instantaneu spre chipul contractat al antrenorului. Se poate citi în priviri tot respectul, toată stima și admirația pe care un om le poate nutri față de un alt om.

Ușa vestiarului se deschide fără încetare. Antrenorul continuă să primească felicitări. Îi sînt adresate cuvinte frumoase, pornite din inimă, pline de sinceritate. Recunoștința aceasta, unanimă, îl stinghерește.

După o jumătate de oră rămînem singuri. Se așează pe o bancă, își reazemă spatele de zidul umed și rece al vestiarului. Îl întreb cum a suportat acele 13 minute cît C.F.R.-ul s-a aflat în Divizia B!...

— Priveam ce se întîmplă pe teren buimăcit. Efectiv nu vedeam nimic. În schimb, mă vedeam pe mine, cu vreo două luni în urmă, în cabinetul de lucru, la policlinică...

Sunase telefonul. Omul de la celălalt capăt al firului întrebase dacă dr. Rădulescu e la aparat. Îi confirmase, și celuilalt atît îi trebuise. Vorbea repede. Un torent de cuvinte. Îl acuza. Că nu are nici un pic de suflet, că e orgolios și mîndru, că el unul n-ar putea trăi liniștit știind că niște băieți au nevoie de el, de o mînă de ajutor din partea lui. Nu l-a putut întrerupe. După ce i-a spus tot ce avea să-i spună, necunoscutul a închis telefonul. Voia să-i dea un răspuns. N-a putut și s-a înfuriat de-a binelea. O săptămînă mai tîrziu revenea lîngă băieții pe care cu un an în urmă îi salvase de la retrogradare. Voia să lucreze cot la cot cu **Eugen Iordache,** să pună umărul la redresarea echipei. Ce anume l-a hotărît să facă pasul? În nici

Dr. CONSTANTIN RĂDULESCU

un caz, numai convorbirea aceea telefonică de care, ori de cîte ori își amintește, se amuză copios.

— Cu mai bine de un an în urmă am venit la stadionul Municipal pentru antrenament. Cineva m-a întîmpinat cu „Ce faci doctore, ai venit cu aprozarul?". Jignirea nu s-a adresat numai jucătorilor, ci și mie. Ei bine, atunci m-am ambiționat să demonstrez că C.F.R. e totuși o echipă, să conving jucătorii că au mari resurse, dar că fără dăruire și mai ales ambiție nu vor face nimic. Știam că am de-a face cu tineri serioși și modești, cu jucători capabili să facă sacrificii, care nu mă vor face de rîs. Tocmai aceste atuuri m-au hotărît să revin lîngă echipă.

Încrederea în jucători și respectul nedisimulat pe care aceștia l-au avut în antrenor l-au făcut pe dr. Rădulescu să-și împartă în două ziua de lucru: dimineața la policlinică, dînd consultații într-un cabinet O.R.L., după-amiază, echipat în trening, pe teren, împărtășind uneia dintre cele mai disciplinate echipe din campionatul nostru cîte ceva din cunoștințele sale fotbalistice, redînd jucătorilor ceferiști încrederea în forțele proprii, cerîndu-le să facă sacrificii, să se comporte demn, disciplinat, atît pe teren, cît și în afara lui.

— Mi-au trecut o sumedenie de lucruri prin minte în acele minute cumplite, cît au condus arădenii. Asemenea clipe nu doresc nici unui antrenor din lume...

La despărțire părea mult mai relaxat. În drum spre ieșire, în tunelul de sub tribuna a doua a stadionului din Cluj, un simpatizant sau... oficial al C.F.R.-ului îi spunea președintelui secției de fotbal, **Vasile Dragomirescu:**

— Azi l-am văzut plîngînd pe dr. Rădulescu!

Cînd? Atunci cînd conduceau arădenii? Cînd a egalat Fanea? Sau imediat după meci cînd felicitările veneau din toate părțile?

Oare, are vreo importanță cînd anume?

De atunci au trecut cîteva săptămîni. Au început pregătirile pentru noul campionat. De la policlinică, cineva îmi spune că dr. Rădulescu e plecat. Îl caut la stadion. Nu era. La telefonul de acasă, soția afirmă că e greu de găsit, „continuînd să-și împartă ziua de lucru între policlinică și sport".

Se afirmă acum la Cluj că atîta timp cît dr. Rădulescu se va afla alături de **Fanea, Vișan, Nagel** et comp., C.F.R.-ul va continua să se numere printre echipele de Divizia A! Și știu ei clujenii ce spun.

Laurențiu DUMITRESCU